

та — отредътъ на капитанъ Тодоровъ — по селския пжтъ за Гайтанци. Въ сжщото време доброволцитѣ на поручикъ Дворяновъ отъ Бѣлоградчикъ бързаха за Гайтанци. Къмъ обѣдъ българитѣ стигнаха въ Гайтанци, което бѣ напустнато отъ сърбитѣ. Зачуха се гърмежи. Това бѣха доброволцитѣ на Дворяновъ, които паднали на дветѣ сръбски орждия, които орждия бѣха се отдѣлили отъ прикритието и бързаха къмъ Гайтанци, като мислѣха, че то е още въ сръбски ржце.

Българскиятъ отредъ се развърна въ боенъ редъ. Сръбскиятъ майоръ Радивоевичъ — командиръ на баталиона, който бѣ на шосето, като чу гърмежитѣ, се развърна въ боенъ редъ и настѣпи. Започна се бой около дветѣ сръбски орждия, отъ които едното падна въ български ржце, а другото избѣга. Гжста шума и гжста мъгла покриваха бойното поле. Двата противника се страшно разбъркаха. Къмъ три часа българитѣ успѣха да се устроятъ. Сърбитѣ атакуваха, но бѣха отбити. Въ този бой сърбитѣ изгубиха 30 убити и 25 пленени, а българитѣ изгубиха 88 души убити и ранени и 17 пленени.

Боятъ на 1-а Бургаска дружина при Гайтанци облекчи твърде много положението на Видинската крепостъ, защото: а) сърбитѣ отдѣлиха два баталиона отъ обсадния корпусъ около Видинъ; б) генералъ Лешанинъ очаквайки извѣстия за резултата отъ боя при Гайтанци, на 15 и 16 ноемврий не предприе нищо противъ крепостъта, а въ 18 часа на 16 ноемврий капитанъ Узуновъ бѣ уведомятъ за сключеното примирие въ Пиротъ и прекрати стрелбата.

До сключването на мира дружината охранява границата и на 30 мартъ 1886 се върна въ Сливенъ, посрещната тържествено отъ гражданитѣ, и влѣзе въ състава на новформирания 11-и п. Сливенски полкъ.

6. 3-а БУРГАСКА ДРУЖИНА ВЪ ВОЙНАТА 1885 ГОДИНА

3-а Бургаска дружина при обявяване на войната влизаше въ състава на Ямболския отредъ, който на 14 ноемврий стигна въ София и се отправи за Пиротъ, но примирието бѣ вече сключено и тя не можа да влѣзе въ бой. На 30 ноемврий получи заповѣдь да стигне въ Сливенъ и да влѣзе въ състава на новформирания тамъ 11-и п. полкъ.

Храбростъта, която показва въ тази война нашата млада войска, командувана отъ капитани, обърна вниманието на цѣла Европа, а особено на нашитѣ съседи. Усиленитѣ походи, недостатъчното облѣкло, въоръжение и снаряжение и нередовното хранене, които съпровождаха действията ка нашитѣ войски, бѣха преодолѣни съ голѣма търпеливостъ и издръжливостъ. Българскиятъ войникъ доказа, че е вѣренъ и сигуренъ стражъ на родината си. Князь и отечество се убедиха въ това.

На 13 декемарий, когато сърбитѣ съгласно условитѣ каз празника българската земя, Князь Александъръ издаде следната заповѣдь къмъ българската войска:

История на 11-и пех. Слив. полкъ

